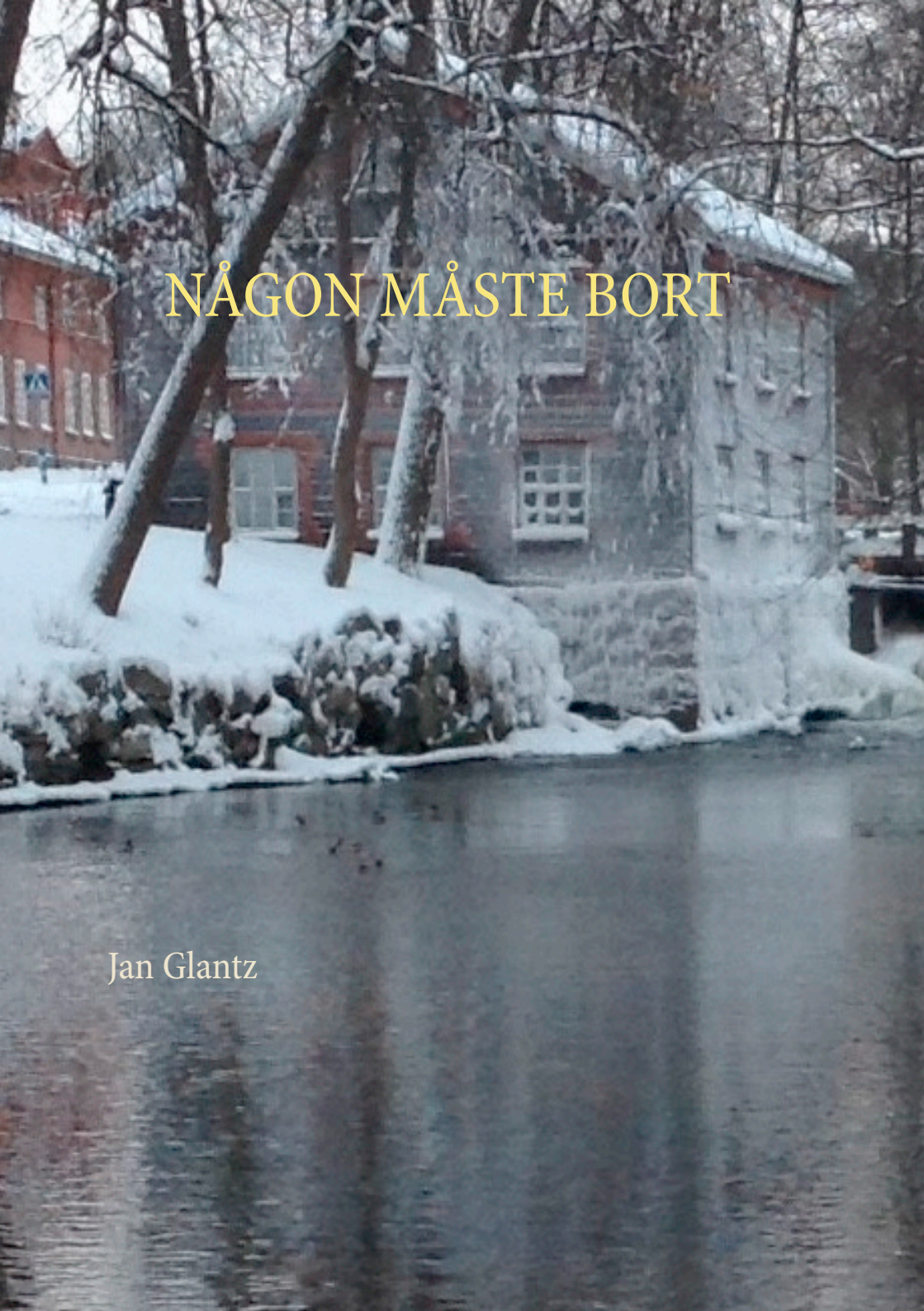

A photograph of a snowy winter scene. In the background, a multi-story stone building with several windows is partially covered in snow. To the left, a red brick building is also visible. In the foreground, a body of water reflects the scene. The water is dark and still, with some ripples. The sky is overcast and grey. The overall mood is quiet and cold.

NÅGON MÅSTE BORT

Jan Glantz

NÅGON MÅSTE BORT

av

Jan Glantz

Jan Glantz har tidigare gett ut Jonas Österfelt-deckarna:

Någon känner någon (2014)

Något att sikta på (2015)

Pärmbild: Stefan Glantz

Förläggare:

BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Tillverkare:

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saks

ISBN 978-952-330-503-8

DEL 1

FARVÄL TILL VERKLIGHETEN

KAPITEL 1

Christchurch, Nya Zeeland

Flickan tittade mot de tröstlösa ruinerna över staketet, som var gjort av fanerskivor. Han sneglade nyfiket på henne där han stod nedanför hennes utkiksplats. Hon var så upptagen av den sorgliga vyn att hon inte märkte att han iakttog henne. Det låg något bekant över henne, men han kunde inte sätta fingret på vad det var. Det kändes som om hon hade något gemensamt med honom, och han antog att hon kanske var hemma från Europa, precis som han. De var långt borta hemifrån. De befann sig på andra sidan jordklotet och de tittade på en förödande olycksplats. På något som inte kunde ske hemma i Finland.

John From hade ett uppdrag att sköta. Han var anställd av den finländska underrättelsetjänsten och han hade rest till Nya Zeelands södra ö för att träffa en kontakt. Han skulle diskutera med en man, som förväntades ha värdefull information. John hade anlänt till Christchurch föregående kväll och han hade stupat i sängs. Det hade varit en uttröttande flygresä med mellanlandningar i Singapore och Sydney innan han hade ställts inför en irriterande lång intervju vid Nya Zeelands gränsbevakning. Efter en natts sömn var han dock pigg igen.

John ställde sig framför öppningen i staketet och tittade mot ruinerna. En amerikansk turist stod mellan honom och flickan, som John hade tittat på tidigare. Flickan verkade inte ha lagt märke till honom och han började förlora intresset för henne. Han tittade på den förfallna kyrkan, som man inte fick stiga in i. En hel vägg hade raserats så att man kunde se in i katedralens inre såsom den hade sett ut innan katastrofen hade skett.

För några år sedan hade en jordbävning ödelagt en stor del av Christchurchs centrum, och staden hade fortfarande inte restaurerats helt till sin gamla prakt. Innan naturkatastrofen hade stadens centrum liknat en engelsk småstad med byggnader i gråsten och med stora, lummiga parker. Nu såg staden ut som en europeisk småstad efter bombningarna under andra världskriget. Och katedralen var en symbol för all förödelse. Den bevisade också att allt kunde gå att reparera, hur tröstlös framtiden än såg ut.

John hade en känsla av att katedralen försökte säga något åt honom. Han var inte säker på vad, och det retade honom lika mycket som känslan av att han borde ha känt igen flickan vid staketet. Johns liv var inte i ruiner och hans framtid såg inte tröstlös ut. Han hade ett tillfredsställande liv och ett spännande arbete. Hans vardag och fest var full av inspiration och han brukade inte ens grubbla över sitt liv. Ändå var den gnagande känslan lika obehaglig som gränsbevakningens påträngande frågor. Varför hade de velat veta om han hade en hustru eller en flickvän?

Han ställde tankarna åt sidan och koncentrerade sig på sitt kommande möte. John skulle träffa sin kontakt mitt bland bergen på Sydön och det var inte alltför lätt att åka dit. Han hade beslutat sig för att hyra en bil och köra upp till bergen även om det skulle bli en hårresande färd i vänstertrafik.

Alternativet var att ta tåget från Christchurch över ön mot Greymouth på öns motsatta kust, och stiga av halvvägs uppe i bergen. John hade dock hört att Kiwi Scenic Rail var långsam och ofta försenad så han ville inte ta risken att fastna uppe i bergen. Han ville inte att någon utomstående skulle bära ansvaret för att hans uppdrag ruinerades. Han kunde handskas med tidtabeller, som han byggde upp själv.

John behövde inte köra länge med sin hyrda terrängbil innan de första fåren betade längs vägen. Han hade valt en terrängbil för han var inte säker på hur branta vägarna var uppe i bergen. Vägarna var inte särskilt trafikerade så han behövde inte oroa sig för något kaos, när han ovan körde på vägens vänstra

sida. Efter en stund blev de gräsbeklädda slätterna allt brantare, och snart betade fåren längs vägen i ståtliga bergslandskap.

December betydde full sommar på södra halvklotet. I Nya Zeeland innebar det mindre regn än vanligt och solen hade faktiskt värmt honom lite under förmiddagen i Christchurch. I bergen var det dock inte särskilt hett även om solen gassade på för fulla muggar. De snöklädda bergstopparna i horisonten speglade solskenet så att han bländades och han trädde försiktigt på sig sina solglasögon. Det var svårt att koncentrera sig på vägen, för han ville inte slita ögonen från det vackra alplandskapet.

När han svängde in på tågstationens parkeringsplats i Arthur's Pass, var det nära att han skulle ha kört på en konstig fågel. Den såg rentav förhistorisk ut, och så klumpig att den knappast ens kunde flyga. Hela uppdraget började kännas allt mera underligt. Tågstationen var öde, som om den väntade på att dagens enda tågförbindelse skulle anlända först om åtskilliga timmar. John tittade på sin klocka och konstaterade att det var två timmar tills han skulle träffa sin kontakt.

Träffen skulle äga rum vid ett vattenfall, som kallades för Devil's Punchbowl, och det befann sig ungefär en halvtimme från Arthur's Pass centrum, mitt inne i skogen och mitt bland bergen. En karta berättade hur man kom till vattenfallet längs en naturstig. John beslöt sig för att långsamt gå mot sitt mål så att han kände sig hemmastadd när hans kontakt väl skulle dyka upp.

Luften var så frisk att den tycktes tränga in i helt nya vrår av hans lungor. Med lätta steg gick John mot sitt mål och tänkte på sitt uppdrag. Hans chef på inrikesministeriet hade kallat på honom, precis som alltid tidigare när ett konkret säkerhetspolitiskt hot mot Finland dök upp. Oftast var det något som krävde åtgärder utomlands och John skickades ut med låg profil. Han kallades inte för en agent, utan för en säkerhetspolitisk rådgivare, eller ibland helt enkelt för en konsult. Den här gången skulle han kolla upp ett tips som hade kommit från Nya Zeeland.

Samtidigt som stormakterna hade paralyserats av offentliga avslöjanden från sina egna agenter, hade flera arbetstagare inom underrättelsetjänsterna valt att begära avsked. De hade inte blivit tvungna att gömma sig som avhoppare, men de hade valt att flytta till främmande länder. Där hade de byggt upp nya liv utan häxjakt från varken de egna eller från främmande makter. En av dem var Derek Moresnow, som hade flyttat till Nya Zeeland för att bo som en eremit någonstans i bergen.

Trots att Derek hade lämnat sitt förra jobb inom underrättelsetjänsten, hade han fortfarande kvar sina före detta kolleger och kontakter samt tillgång till värdefull data. Det var något av dessa som hade fått honom att kontakta Johns chef på det finländska inrikesministeriet. Något hade alarmerat Derek att finländare kunde vara i fara, och John hade skickats till Derek för att reda ut vad.

Bodde Derek någonstans nära Arthur's Pass? Bodde han i skogen i en alphydda? Hade han tillgång till Internet? Blev han isolerad under vinterns snöstormar uppe i bergen? Gjorde det någon skillnad? Hur hade han fått tillgång till värdefull information mitt ute i ingenstans? John skulle få veta det snart.

En skylt pekade mot naturstigens riktning och John gick över en bro in i skogen. En glänta avslöjade en skymt av det vackra vattenfallet långt borta. Molnen började hopa sig och John kände på sig att han skulle få känna av det nyckfulla vädret ännu innan han hade träffat Derek. Ett regn kunde överraska närsomhelst uppe i bergen.

Efter en rask promenad stod han vid foten av Devil's Punchbowl. Vattenfallet var rätt smalt, men högt. Det var inte mäktigt som världens mest kända och bredaste duschar, men vinden spred vattendropparna över ett stort område. John var inte säker på om regnet hade börjat redan eller inte, när naturmiraklet smekte hans ansikte. Vattenmassorna dängde mot de

slättslipade stenarna innan de störtade vidare som forsar mot lugnare flodfåror.

Plötsligt var den där. Ena sekunden dunsade bara vatten mot stenarna och andra sekunden låg en kropp på dem. Det livlösa ansiktet stirrade mot honom bakom den vattengardin som omslöt den döda kroppen. Det var ingen tvekan om att det var Derek Moresnow. För några sekunder sedan hade han levt en eremits lugna liv, och nu hade en livslängd avslutats mot hårda, våta stenar i ett bedårande landskap.

Johns blick gled uppåt längs vattenfallet, oändligt högt upp mot himlen och de regnfyllda molnen. Det såg ut som om vattenmassorna dök upp från tomma intet fastän han visste att någonstans bakom kanten fanns ytterligare forsar och smältande glaciär. Och där uppe, vid sidan av vattnet, stod en människa på den torra kanten och blickade ned mot honom och den döda kroppen.

Det var långt till vattenfallets topp, men John urskilde att det var en flicka. Han kunde till och med se att ansiktet hade asiatiska drag. Han kände igen japanska ansiktsdrag och för en sekund tyckte han sig se en geisha. Och så var figuren borta.

John visste att flickan hade knuffat Derek Moresnow nerför vattenfallet. Hon var dock för långt borta för att han skulle hinna fatt henne. Han skulle inte kunna jaga henne bland de ogästvänliga bergen. Det var viktigare att försöka få tag på en ledtråd till vad Derek hade velat berätta åt honom. För det var väl därför som den japanska flickan hade tystat honom? För att hindra honom från att berätta vilken fara som hotade Finland?

Derek Moresnows kropp fastnade mellan två stora stenar så att vattenmassorna inte lyckades knuffa honom framåt längre. John böjde sig över honom och började gräva i den döda mannens fickor. Han hittade några nycklar som antagligen tillhörde Dereks bostad. John tog dem för att

undersöka huset, om han hittade det. John hittade inget annat som kunde vara intressant.

Den finska säkerhetspolitiska rådgivaren ryggade tillbaka för att gå från brottsplatsen, då han märkte något konstigt. Dereks vänstra hand var hårt sammanknuten, medan den högra var öppen. Försiktigt men bestämt bände John upp den döde mannens fingrar och upptäckte att något fanns i hans knytåve. Det var en papperslapp, som höll på att brytas upp i dyblöta strimlor. Något var skrivet med blyerts på papperet.

I sista stund lyckades John urskilja ordet "Huihai-jan" innan vätan skalade papperet till cellulosa och till tusentals små atomer. Det såg ut som om någon hade bestämt att papperet var något som måste bort. Och att Derek Moresnow måste bort.

Helsingfors, Finland

"I drömmen var du en hemlig agent igen? Och på ett hemligt uppdrag i Nya Zeeland?"

"Ja. Jag var John From igen. Det kändes påtagligt verkligt. Som om jag verkligen var där. På andra sidan av jordklotet."

"Kändes den här drömmen annorlunda än dina tidigare John From-drömmar?"

Min terapeut böjde på huvudet och tittade på mig över sina glasögon som om hon inte behövde dem överhuvudtaget. Eller var avsikten att jag skulle se hennes ögon? Att övertyga mig om att hon tog mig på allvar?

”Nej. Det var precis som tidigare”, svarade jag. ”Men det kändes som om drömmen var en historia, som aldrig fick ett tillfredsställande slut. Jag vet varken vad ordet på lappen betydde eller vem som mördade Derek Moresnow.”

”Det gör väl knappast någon skillnad”, sade Brita Lagerstrand. ”Det var ju bara en dröm och du skulle ha vaknat upp ur den förr eller senare. Utan att händelserna i drömmen hade fått sin förklaring.”

Brita var min psykiater och det var inte första gången hon hade lyssnat på min redogörelse över en dröm. Det fanns dock ingen orsak att bespara henne mina historier. Det var ju det hon fick betalt för. Och drömmarna var kanske det mest intressanta jag kunde bidra med när det gällde mitt tillstånd. Det var nämligen så att en del av min verklighet var bortspolad. Jag brukade besöka Brita Lagerstrand därför att jag led av en partiell minnesförlust.

Vem vet? Kanske mina drömmar om John From kunde utgöra nyckeln till mitt förlorade minne? Det var värt ett försök, för jag ville verkligen veta vad som hade skett under året som hade gått. Jag ville att Brita skulle hjälpa mig att hitta det som hade försvunnit någonstans i min labyrint av hjärnceller.

Om det överhuvudtaget kunde hämtas tillbaka. Ifall jag inte hade glömt verkligheten av min egen vilja. Ifall det inte hade skett något som hade fått mig att skydda mitt inre från mina egna minnen. Ifall min självbevarelsedrift inte hade tvingat mig att förtränga något som måste bort.

”Flickan då?” frågade Brita. ”Var hon bekant på något sätt? Kunde hon symbolisera något viktigt i ditt liv?”

”Ingen aning”, svarade jag uppriktigt. ”Hon såg bekant ut och hon verkade intressant på något sätt, men jag kan inte placera henne någonstans. Och vi talar förstås om den mystiska flickan vid kyrkoruinen, inte om den japanska mörderskan.”

”Förresten, hur är det med dina parrelationer för tillfället?” frågade Brita med en prövande blick. ”Under dina besök här har vi inte varit inne på det ämnet ännu.”

Jag borde ha sett det komma. Visst hade vi undvikit ämnet och jag hade tagit för givet att mitt tillstånd berodde på min arbetslöshet, men det var trots allt psykiaterns uppgift att reda ut även andra möjligheter. Såsom misslyckade parförhållanden. Men det fanns inget att berätta.

”Det har gått fem år sedan jag sällskapade med någon”, sade jag med en ursäktande röst. Som om jag var en onormal, misslyckad individ med plikt att förklara varför något hade gått fel.

”Det är rätt länge sedan”, sade Brita och det bekräftade att jag kanske borde ha lyft fram någon färskare tillfällig förbindelse istället.

”Jag har inte känt något behov av att vara med någon”, förklarade jag ärligt för det var så. Jag saknade inte någon kvinna och jag trivdes utmärkt för mig själv i min lilla lägenhet. Naturligtvis betraktades jag som en eremit på samma sätt som Derek Moresnow hade varit, men det störde mig inte. Visst var jag lite underlig, men det kunde väl ändå inte vara orsaken till att jag hade förlorat minnet?

”Sociala kontakter är viktiga i ens välbefinnande”, sade Brita trevande och jag blängde på henne.

Min psykiater var en kort, men bastant kvinna i 40-årsåldern, ungefär lika gammal som jag. Brita Lagerstrand såg rentav stark ut. Om jag hade fått gissa hennes yrke utgående från hennes uppenbarelse, skulle jag nog ha satsat mina kort på byggnadsarbetare snarare än psykiater. Under våra tre sessioner hittills hade hennes frågor dock fått mig att begrunda mitt liv på ett positivt sätt, så jag antog att hon kunde sin sak.

”Det var en befrielse när min flickvän åkte ur mitt liv för fem år sedan”, sade jag. ”Hon var en alkoholist och hon lyckades krossa mina behov av att dela mitt liv med någon.”

”Jag förstår”, sade Brita med en djup empatisk suck. ”Men behovet har inte väckts upp igen? Under fem år hinner många sår läka, och alla nya bekanskskaper skapar knappast förödelse.”

”Jag vet och jag erkänner. Det har gått en lång tid. Men det känns nog synnerligen osannolikt att bristen på ett parförhållande skulle vara inblandad i detta.”

”Du tror fortfarande att det har något med din arbetslöshet att göra?” frågade Brita.

Jag satte mig tillrätta i hennes fåtölj och tittade på klockan. En kvart återstod av min avtalade tid.

”Under hösten kändes jobbsökandet tyngre och mera hopplöst än någonsin”, sade jag och märkte att min röst bröt i en lätt darrning. ”Ansökningarna ledde inte ens till några intervjuer och det började kännas som om mina ansträngningar var ett slöseri med alla parterers tid. Allt det här har jag berättat redan tidigare.”

”Det är sant”, sade Brita. ”Jag har lyssnat några gånger på våra arkiverade samtal. Och som jag sade senast, dina symptom lät som om du vore utbränd, hur otroligt det än låter. Det är något som man vanligtvis associerar med personer som har alltför mycket arbete och som plötsligt överstiger en tålighetsgräns. En morgon vaknar en stressad person, fullständigt inkapabel att ta sig ur sängen. Trots att dagen är full av viktiga möten och tidsgränser. Tillståndet som oftast kallas för burn-out kan också ha biverkningar såsom partiell minnesförlust.”

”Även om jag är arbetslös har jag fått burn-out”, upprepade jag småskrattande. ”Något som hårt arbetande, stressade personer kan lida av. Andra än jag.”

”Även om du inte har jobbat, har du varit stressad och under hård press på samma sätt som de där karriärmänniskorna”, sade Brita med en nickning.

”Det låter logiskt”, sade jag tankfullt. ”Det finns dock en del frågor kring min minnesförlust som fortfarande kräver utredningar. Något som knappast har med arbetslöshet att göra.”

”Du menar andra utredningar än dem som jag kan hjälpa med?” frågade Brita. ”Jag kan assistera bara med att leta efter sanningen i ditt inre.”

”Jag vet”, svarade jag. ”Jag skall ringa upp en poliskonstapel i Raseborg. En Stefan Rundberg. Enligt mamma hade jag nämnt hans namn när jag besökte Raseborg i våras och somras. Han kanske vet något om mitt tillstånd.”

”Det låter vettigt”, sade Brita efter att hon tyst hade tittat på mig under några sekunder. Det verkade som om hon inte riktigt visste vad jag ville av henne.

”Jag tänkte ringa upp honom ikväll”, sade jag. ”Något säger mig att jag kommer att behöva dina råd efter det samtalet. Att jag behöver förstå mig själv bättre efter att jag fått veta mera om mina förehavanden i västra Nyland.”

”Okay. Faktum är att du har två besök kvar av den terapikedja, som din läkare beordrade dig. Om du vill, kan jag ge en tid redan nästa fredag, på nyårsafton.”

”Det låter bra”, sade jag lättad. Jag hade klarat av julen i mitt förvirrade tillstånd och fått en session med Brita genast efter annandag jul. Nu skulle jag

Privatdetektiven Jonas Österfelt är förvirrad. Han är övertygad om att någon okänd vill honom illa. Eller är han själv ansvarig för sitt tillstånd? Hans senaste uppdrag är att reda ut sanningen om honom själv och spåren för mannen till Västnyland, där han har växt upp. För det ser ut som om någon där har bestämt att någon måste bort.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi